

Skyggen.

I de hede Lande der kan rigtignok Solen brænde! Folk blive ganske mahognibrune; ja, i de allerhedeste Lande brændes de til Negere, men det var nu kun til de hede Lande, en lærd Mand var kommen fra de kolde; der troede han nu, at han kunde løbe om ligesom derhjemme, jo, det blev han snart vænnet af med. Han og alle fornuftige Folk maatte blive inde. Vinduesskodder og Døre bleve lukkede den hele Dag; det saa ud, som hele Huset sov, eller der ingen var hjemme. Den smalle Gade med de høje Huse, hvor han boede, var nu ogsaa bygget saaledes, at Solskinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand, en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende Ovn; det tog paa ham, han blev ganske mager, selv hans Skygge krøb ind, den blev meget mindre end hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Aftenen, naar Solen var nede.

Det var ordentlig en Fornøjelse at se paa; saa snart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig helt op ad Væggen, ja, endog helt hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den

maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den lærde gik ud paa Altanen for at strække sig der, og alt som Stjernerne kom frem i den dejlige klare Luft, var det for ham, som kom han til Live igen. Paa alle Altaner i Gaden — og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan — kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være Mahogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk flyttede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja, over tusind Lys brændte, og den ene talte, og den anden sang, og Folk spadserede, Vognene kørte, Æslerne gik: klingelingeling! de havde Klokker paa; der blev Lig begravede med Psalmesang, Gadedrengene skød med Troldkællinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo, der var rigtignok levende nede paa Gaden. Kun i det ene Hus, som laa lige over for, hvor den fremmede, lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der nogen, for der stod paa Altanen Blomster; de groede saa dejligt i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og nogen maatte jo vande dem; Folk maatte der være. Døren der ovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mørkt derinde, i det mindste i det forreste Værelse, dybere inde fra lød Musik. Den fremmede, lærde Mand syntes, den var ganske mageløs, men det kunde nu ogsaa gerne være, at han kun bildte sig det ind, for han fandt alting mageløst derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den fremmedes Vært sagde, at han ikke vidste, hvem der havde lejet Genboens Hus, man saa jo ingen Folk, og hvad Musikken angik, syntes han, at den var gruelig kedelig. »Det er, ligesom om en sad og øvede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. »»Jeg faar det dog ud!«« siger han nok, men han faar det dog ikke ud, hvor længe han spiller.«

En Nat vaagnede den fremmede, han sov for aaben Altandør, Gardinet foran den løftede sig i Vinden, og han syntes, at der kom en forunderlig Glans fra Genboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flammer i de dejligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var, som om ogsaa hun lyste; det skar ham virkelig i Øjnene,

han lukkede dem nu ogsaa saa forfærdelig meget op og kom lige af Søvnen; i eet Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glansen var borte; Blomsterne skinnede slet ikke, men stod meget godt som altid; Døren var paa Klem, og dybt inde klang Musikken saa blød og dejlig, man kunde ordentlig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Trolddom, og hvem boede der? Hvor var den egentlige Indgang? Hele Stueetagen var Butik ved Butik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igennem.

En Aften sad den fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset, og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Genboens Væg; jo, der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen, og naar den fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gør den. —

»Jeg tror, min Skygge er det eneste levende, man ser derovre!« sagde den lærde Mand. »Se, hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staar halvt paa Klem, nu skulde Skyggen være saa snild at gaa indenfor, se sig om, og saa komme og fortælle mig, hvad den havde set! ja, du skulde gøre Gavn!« sagde han i Spøg, »vær saa god at træde indenfor! naa! gaar du?« og saa nikkede han til Skyggen, og Skyggen nikkede igen. »Ja saa gaa, men bliv ikke borte!« og den fremmede rejste sig, og hans Skygge ovre paa Genboens Altan rejste sig ogsaa; og den fremmede drejede sig, og Skyggen drejede sig ogsaa; ja, dersom nogen ordentlig havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet se, at Skyggen gik ind ad den halvaabne Altandør hos Genboen, lige idet den fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. »Hvad er det?« sagde han, da han kom ud i Solskinnet, »jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Aftes og ikke kommen igen; det er noget kedeligt noget!«

Og det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om

en Mand uden Skygge, den kendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igen, Lyset havde han meget rigtig sat bag ved sig, for han vidste, at Skyggen vil altid have sin Herre til Skærm, men han kunde ikke lokke den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen; han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Ærgerligt var det, men i de varme Lande, der vokser nu alting saa hurtigt, og efter otte Dages Forløb mærkede han til sin store Fornøjelse, at der voksede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solskin, Roden maatte være bleven siddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, vokste paa Rejsen mer og mer, saa at den til sidst var saa lang og saa stor, at det halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem, og han skrev Bøger om hvad der var sandt i Verden, og om hvad der var godt og hvad der var smukt, og der gik Dage, og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sidder han en Aften i sin Stue, og saa banker det ganske sagte paa Døren.

»Kom ind!« sagde han, men der kom ingen; saa lukker han op, og der stod for ham saadant et overordentlig magert Menneske, saa han blev ganske underlig. For Resten var Mennesket særdeles fint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

»Hvem har jeg den Ære at tale med?« spurgte den lærde.

»Ja, det tænkte jeg nok,« sagde den fine Mand, »at De ikke kendte mig! jeg er bleven saa meget Legeme, jeg har ordentlig faaet Kød og Klæder. De har nok aldrig tænkt at se mig i saadan en Velmagt. Kender De ikke Deres gamle Skygge? Ja, De har vist ikke troet, at jeg mere kom igen. Mig er det gaaet særdeles vel, siden jeg sidst var hos Dem,

jeg er i alle Henseender bleven meget formuende! skal jeg købe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!« og saa raslede han med et helt Bundt kostbare Signeter, som hang ved Uret, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkæde, han bar om Halsen; nej, hvor alle Fingrene glimrede med Diamantringe! og det var alt sammen virkeligt.

»Nej, jeg kan ikke komme til mig selv!« sagde den lærde Mand, »hvad er dog alt det!«

»Ja, noget almindeligt er det ikke!« sagde Skyggen, »men De selv hører jo heller ikke til det almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsben traadt i Deres Fodspor. Saa snart De fandt, jeg var moden til at gaa alene ud i Verden, gik jeg min egen Vej; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom et Slags Længsel over mig efter engang at se Dem, før De dør, De skal jo dø! jeg vilde ogsaa gerne gense disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet! — Jeg veed, De har faaet en anden Skygge igen, har jeg noget at betale til den eller Dem? De vil bare være saa god at sige det.«

»Nej, er det virkelig dig!« sagde den lærde Mand, »det er dog højst mærkværdigt! aldrig havde jeg troet, at ens gamle Skygge kunde komme igen som Menneske!«

»Sig mig hvad jeg har at betale!« sagde Skyggen, »for jeg vil nødig staa i noget Slags Gæld!«

»Hvor kan du tale saaledes!« sagde den lærde Mand, »hvad Gæld er her at snakke om! vær saa fri som nogen! jeg glæder mig overordentlig ved din Lykke! sid ned, gamle Ven og fortæl mig bare lidt om, hvorledes det er gaaet til, og hvad du saa ovre hos Genboens der i de varme Lande!« —

»Ja, det skal jeg fortælle Dem,« sagde Skyggen og satte sig ned, »men saa maa De ogsaa love mig, at De aldrig til nogen her i Byen, hvor De endogsaa træffer mig, siger, at jeg har været Deres Skygge! jeg har i Sinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!« —

»Vær ganske rolig!« sagde den lærde Mand, »jeg skal ikke sige nogen, hvem du egentlig er; her er min Haand! jeg lover det, og en Mand et Ord!«

»Et Ord en Skygge!« sagde Skyggen, thi saaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganske mærkværdigt, hvor meget Menneske den var; ganske sortklædt var den og i det allerfineste sorte Klæde, lakerede Støvler og Hat, der kunde smække sammen, saa at den blev bar Puld og Skygge, ikke at tale om, hvad vi allerede veed, her var Signeter, Guldhalskæde og Diamantringe; jo, Skyggen var overordentlig godt klædt paa, og det var just det, som gjorde, at den var ganske et Menneske.

»Nu skal jeg fortælle!« sagde Skyggen, og saa satte den sine Ben med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Ærmet af den lærde Mands ny Skygge, der laa som en Puddelhund ved hans Fødder, og det var nu enten af Hovmod eller maaske for at faa den til at hænge ved; og den liggende Skygge holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide, hvorledes man saaledes kunde komme løs og tjene sig op til sin egen Herre.

»Veed De, hvem der boede i Genboens Hus?« sagde Skyggen, »det var den dejligste af alle, det var Poesien! Jeg var der i tre Uger, og det var lige saa virkende, som om man levede i tre Tusind Aar og læste alt hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg, og det er rigtigt. Jeg har set alt, og jeg veed alt!«

»Poesien!« raabte den lærde Mand, »ja, ja — hun er tit Eremit i de store Byer! Poesien! ja, jeg har set hende et eneste kort Øjeblik, men Søvnen sad mig i Øjnene! hun stod paa Altanen og skinnede, som Nordlyset skinner; fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, du gik ind ad Døren og saa — —!«

»Saa var jeg i Forgemakket!« sagde Skyggen. »De har altid siddet og set over til Forgemakket. Der var slet intet Lys, der var et Slags Tusmørke, men den ene Dør stod aaben lige for den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var oplyst, jeg var rent bleven slaaet ihjel af Lys, var jeg kommen helt ind til Jomfruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid, og det skal man gøre!«

»Og hvad saa du saa?« spurgte den lærde Mand.

»Jeg saa alting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stolthed af mig, men — som fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling, mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gerne, at De vilde sige De til mig!«

»Om Forladelse!« sagde den lærde Mand, »det er gammel Vane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig alt hvad De saa!« —

»Alting!« sagde Skyggen, »for jeg saa alt, og jeg veed alt.«

»Hvorledes saa der ud i de inderste Sale?« spurgte den lærde Mand. »Var der som i den friske Skov? Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staar paa de høje Bjerge?«

»Alting var der!« sagde Skyggen. »Jeg gik jo ikke ganske helt ind, jeg blev i det forreste Værelse, i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saa alting, og jeg veed alting! Jeg har været ved Poesiens Hof, i Forgemakket.«

»Men hvad saa De? Gik gennem de store Sale alle Oldtidens Guder. Kæmpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?«

»Jeg siger Dem, jeg var der, og De begriber, jeg saa alting, hvad der var at se! var De kommen der over, var De ikke bleven til Menneske, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kende min inderste Natur, mit medfødte, det Familieskab, jeg havde med Poesien. Ja, den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gik op, og Sol gik ned, blev jeg saa underlig stor; i Maaneskin var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Forgemakket gik det op for mig! jeg blev Menneske! — Moden kom jeg ud, men De var ikke længer i de varme Lande; jeg skammede mig som Menneske ved at gaa, som jeg gik, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til hele denne Menneske-Fernis, som gør et Menneske kendeligt. — Jeg tog Vej, ja, Dem siger jeg det, De sætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Vej til Kagekonens Skørt, under det skjulte

jeg mig; Konen tænkte ikke paa, hvor meget hun gemte; først om Aftenen gik jeg ud; jeg løb om i Maaneskinnet paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Muren, det kildrer saa dejligt i Ryggen! jeg løb op, og jeg løb ned, kiggede ind ad de højeste Vinduer, ind i Salen og paa Taget, jeg kiggede, hvor ingen kunde kigge, og jeg saa hvad ingen andre saa, hvad ingen skulde se! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneske, dersom det nu ikke engang var antaget, at det var noget at være det! Jeg saa det allerutænkeligste hos Konerne, hos Mændene, hos Forældrene og hos de søde, mageløse Børn; — jeg saa,« sagde Skyggen, »hvad ingen Mennesker maatte vide, men hvad de alle sammen saa gerne vilde vide, ondt hos Naboen. — Havde jeg skrevet en Avis, den var bleven læst! men jeg skrev lige til Personen selv, og der blev en Forfærdelse i alle Byer, hvor jeg kom. De bleve saa bange for mig, og de holdt saa overordentlig af mig. Professorerne gjorde mig til Professor, Skrædderne gav mig ny Klæder, jeg er godt forsynet; Møntmesteren slog Mønt for mig, og Konerne sagde, at jeg var saa køn! og saa blev jeg den Mand, jeg er; og nu siger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg bor paa Solsiden og er altid hjemme i Regnvejr!« og saa gik Skyggen.

»Det var dog mærkeligt!« sagde den lærde Mand.

Aar og Dag gik, saa kom Skyggen igen.

»Hvorledes gaar det?« spurgte den.

»Ak,« sagde den lærde Mand, »jeg skriver om det sande og det gode og det skønne, men ingen bryder sig om at høre sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær!«

»Men det gør jeg ikke!« sagde Skyggen, »jeg bliver fed, og det er det, man skal se at blive! ja, De forstaar Dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa rejse! jeg gør en Rejse til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Rejsekammerat! vil De rejse med som Skygge? Det skal være mig en stor Fornøjelse at have Dem med, jeg betaler Rejsen!«

»Det gaar vel vidt!« sagde den lærde Mand.

»Det er, ligesom man tager det!« sagde Skyggen. »De vil have grumme godt af at rejse! vil De være min Skygge, saa skal De faa alting frit paa Rejsen!«

»Det er for galt!« sagde den lærde Mand.

»Men saadan er nu Verden!« sagde Skyggen, »og saaledes bliver den!« og saa gik Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det sande og det gode og det skønne, det var for de fleste ligesom Roser for en Ko! — han var ganske syg til sidst.

»De ser virkelig ud ligesom en Skygge!« sagde Folk til ham, og det gøs i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

»De skal tage til et Bad!« sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, »der er ikke andet for! jeg vil tage Dem med for gammelt Bekendtskabs Skyld; jeg betaler Rejsen, og De gør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Vejen; jeg vil til et Bad, mit Skæg gror ikke ud, som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi rejse jo som Kammerater.«

Og saa rejste de; Skyggen var da Herre, og Herren var da Skygge; de kørte med hinanden, og de red og gik sammen, Side ved Side, for ud og bag efter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadan over; han var et meget godt Hjerte og særdeles mild og venlig, og da sagde han en Dag til Skyggen: »Da vi nu saaledes ere blevne Rejsekammerater, som vi er det, og vi tillige ere voksede op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke dus, det er dog mere fortroligt!«

»De siger noget!« sagde Skyggen, som jo nu var den egentlige Herre. »Det er meget ligefremt og velment sagt, jeg vil være lige saa velmenende og ligefrem. De, som en lærd Mand, veed vist nok, hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faa de ondt; andre gaar det gennem alle Lemmer, naar man lader et Søm gnide mod en Glasrude; jeg har lige saadan en Følelse ved at høre Dem sige du til mig, jeg føler mig ligesom

trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De ser, at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige du til mig, men jeg skal gerne sige du til Dem, saa er det halve gjort!«

Og saa sagde Skyggen du til sin forrige Herre.

»Det er dog vel galt,« tænkte han, »at jeg maa sige De, og han siger du!« men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der var mange fremmede og imellem disse en dejlig Kongedatter, som havde den Sygdom, at hun saa alt for godt, og det var nu saa ængsteligt.

Lige straks mærkede hun, at han, der var kommen, var en ganske anden Person end alle de andre; »han er her for at faa sit Skæg til at vokse, siger man, men jeg ser den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge.«

Nysgerrig var hun bleven; og saa gav hun sig straks paa Spadsereturen i Tale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun: »Deres Sygdom er, at De ikke kan kaste Skygge.«

»Deres kongelige Højhed maa være betydelig i Bedring!« sagde Skyggen, »jeg veed, Deres Onde er, at De ser alt for godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge; ser De ikke den Person, som altid gaar med mig? Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet, end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske; ja, De ser, at jeg endogsaa har givet ham en Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have noget for mig selv!« —

»Hvad!« tænkte Prinsessen, »skulde jeg virkelig være kommen mig? Dette Bad er det første, der er til! Vandet har i vor Tid ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morsomt; den fremmede synes jeg overordentligt om. Bare hans Skæg ikke vokser, for saa rejser han!«

Om Aftenen i den store Balsal dansede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan

en Danser havde hun aldrig haft. Hun sagde ham, fra hvad Land hun var, og han kendte Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme; han havde kigget ind ad Vinduerne foroven og forneden, han havde set baade det ene og det andet, og saa kunde han svare Kongedatteren og gøre Antydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden; hun fik saadan en Agtelse for hvad han vidste, og da de saa dansede igen, saa blev hun forlibt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var færdig at se lige igennem ham. Saa dansede de nok engang, og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennesker, hun skulde regere over. »En vis Mand er han,« sagde hun til sig selv, »det er godt; og dejligt danser han, det er ogsaa godt; men mon han har grundige Kundskaber, det er lige saa vigtigt! han maa eksamineres.« Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af det allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svaret paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

»Det kan De ikke svare paa!« sagde Kongedatteren.

»Det hører til min Børnelærdom,« sagde Skyggen, »jeg tror endog, min Skygge derhenne ved Døren kan svare derpaa.«

»Deres Skygge!« sagde Kongedatteren, »det vilde være højst mærkeligt!«

»Ja, jeg siger ikke bestemt, at han kan,« sagde Skyggen, »men jeg skulde tro det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig og hørt efter, — jeg skulde tro det! men Deres kongelige Højhed tillader, at jeg gør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stolthed af at gaa for et Menneske, at naar han skal være i rigtigt Humør, og det maa han være for at svare godt, saa maa han behandles ganske som et Menneske.«

»Det kan jeg godt lide!« sagde Kongedatteren.

Og saa gik hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneskene baade udenpaa og indeni, og han svarede saa klogt og godt.

»Hvad det maa være for en Mand, der har saa vis en Skygge!« tænkte hun, »det vilde være en ren Velsignelse for mit Folk og Rige, om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gør det!«

Og de vare snart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men ingen skulde vide derom, før hun kom hjem i sit eget Rige.

»Ingen, ikke engang min Skygge!« sagde Skyggen, og det havde han nu saadan sine egne Tanker ved. —

Saa vare de i Landet, hvor Kongedatteren regerede, naar hun var hjemme.

»Hør min gode Ven!« sagde Skyggen til den lærde Mand, »nu er jeg bleven saa lykkelig og mægtig, som nogen kan blive, nu vil jeg ogsaa gøre noget særdeles for dig! Du skal altid bo hos mig paa Slottet, køre med mig i min kongelige Vogn og have hundrede Tusinde Rigsdaler om Aaret; men saa maa du lade dig kalde Skygge af alle og enhver; du maa ikke sige, at du har nogensinde været Menneske, og een Gang om Aaret, naar jeg sidder paa Altanen i Solskin og lader mig se, maa du ligge ved mine Fødder, som en Skygge skal; jeg kan sige dig, jeg gifter Kongedatteren; i Aften skal Brylluppet holdes.«

»Nej, det er dog alt for galt!« sagde den lærde Mand, »det vil jeg ikke, det gør jeg ikke! det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger alting! at jeg er Mennesket, og at du er Skyggen, du er bare klædt paa!«

»Det er der ingen, som tror!« sagde Skyggen, »vær nu fornuftig, ellers kalder jeg paa Vagten!« —

»Jeg gaar lige til Kongedatteren!« sagde den lærde Mand. »Men jeg gaar først!« sagde Skyggen, »og du gaar i Arrest!« — og det maatte han, for Skildvagterne lystrede ham, som de vidste Kongedatteren vilde have.

»Du ryster!« sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, »er der sket noget? Du maa ikke blive syg til i Aften, nu vi skulle have Bryllup.«

»Jeg har oplevet det grueligste, der kan opleves!« sagde Skyggen, »tænk dig — ja, saadan en stakkels Skyggehjerne kan ikke holde meget ud; — tænk dig, min Skygge er bleven

gal, han tror, at han er Mennesket, og at jeg — tænk dig bare, — at jeg er hans Skygge!«

»Det er frygteligt!« sagde Prinsessen, »han er dog spærret inde?«

»Det er han! Jeg er bange, han kommer sig aldrig.«

»Stakkels Skygge!« sagde Prinsessen, »han er meget ulykkelig; det er en sand Velgerning at befri ham fra den Smule Liv, han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa tror jeg, det bliver nødvendigt, at det bliver gjort af med ham i al Stilhed!«

»Det er rigtignok haardt!« sagde Skyggen, »for det var en tro Tjener!« og saa gav han ligesom et Suk.

»De er en ædel Karakter!« sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: Bum! og Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig se og faa nok engang Hurra.

Den lærde Mand hørte ikke noget til alt det, for ham havde de taget Livet af. —

